

lió gira al voltant d'un logo (l'avió) i un arc de Sant Martí difuminat. Cas d'aconseguir algun eurodiputat, aquest s'incorporaria al Grup de l'Arc. L'eurodiputat actual d'EE, Juan María Bandrés, ja ha mantingut contactes per assegurar aquesta possibilitat amb els verds alemanys i els grups de contra el Mercat Comú, de Dinamarca.

Les previsions d'Esquerra dels Pobles no van gaire més enllà de l'obtenció d'un escó. Si s'assolís, l'ocuparia Onaindia, que té força assegurats els 100.000 vots d'Euskadiko Ezkerra, i si alguna de les altres forces fes una aportació de vots significativa, anirien cap a la rotació.

Des de Catalunya, allò que molts nacionalistes del carrer es pregunten és per què Esquerra dels Pobles i la candidatura Per l'Europa de les Nacions no han trobat la via de l'aproximació. Cal trobar-ne la resposta en les prioritats establertes per cada formació. Mentre la qüestió nacional és decisiva en la segona, la primera anteposa a tota preferència la defensa d'un model de socialisme avançat.

Per l'Europa de les Nacions

Amb els seus 200.000 vots al darrere, Carlos Garaikoetxea encapçala la llista de la coalició Per l'Europa de les Nacions. Formen aquesta coalició: Eusko Alkartasuna —EA—, Esquerra Republicana de Catalunya —ERC—, el Partido Nacionalista Galego —PNG— i independents.

Els primers de la llista són Garaikoetxea, Heribert Barrera, Pablo González Marinas —PNG—, Josep gonzález Albinyana —ex-president de la Generalitat valenciana— i Marcos Vizcaya —d'EA—, fins a 60. El setè és un representant de les Illes, Joan Mir.

Per l'Europa de les Nacions es proposa treure tres eurodiputats, però de moment és probable que només n'obtingui un i, en funció dels resultats d'ERC, a Catalunya, també és probable l'elecció de Barrera. Per cert, Barrera ja ha anunciat que, si va a Estrasburg, intentarà parlar en català i, si no el deixen, el que no farà en cap cas és parlar en castellà.

Com el seu programa indica, la coalició nacionalista es proposa donar a conèixer a Europa les realitats nacionals de l'estat i avançar cap a la conversió de la comunitat europea-associació d'estats en associació de pobles.

Dos eixos bàsics del programa d'EA-ERC-PNG són, també, aconseguir que la normativa comunitària no serveixi de coartada per reduir l'autonomia i que en les negociacions amb Europa

prenguin part les institucions autonòmiques. Amb l'eslògan «De l'Europa dels estats a l'Europa dels pobles de les nacions», i una invitació del Graef (sector més nacionalista d'Arc en Ciel), pugnarà també pel seu espai polític en aquesta nova cursa electoral que suposen les eleccions europees.

Regionalistes i provincialistes valencians

Hi ha, finalment, dos partits regionalistes, amb àmbit d'actuació reduït quasi exclusivament a la circumscripció de València, que es presenten a les europees. D'una banda, Coalició Valenciana, amb Fernando Ribes com a cap de llista. Ribes ha estat durant anys assessor del Ministeri d'Obres Públiques i durant un temps cap de divisió de relacions comunitàries en la delegació provincial del MOPU a Madrid.

Les possibilitats que Coalició Valenciana obtinga un eurodiputat són pràcticament nul·les. Com ha declarat el mateix Ribes: «González Lizondo n'és el responsable, ja que oportunament es va negar a pactar amb la Coalició».

Unió Valenciana presenta en la seua llista dos primers noms lligats a l'empresa. Els primer, Leopoldo Ortiz, president del Comitè de Gestió de Cítrics. El segon, Leonardo Ramón, era fins ara president de l'Associació Valenciana d'Empresaris. Leopoldo Ortiz ha assenyalat que el principal objectiu de la candidatura és «intentar corregir les barbaritats fetes per Morán en el tractat d'adhesió d'Espanya a la CEE, que s'ha carregat el futur del sector agrícola firmant acords a Brussel·les sense atendre els consells dels assessors tècnics espanyols». □

CARLOS GARAIKOETXEA: EUROPA DELS POBLES

«Crearem un subgrup dins Arc Iris»

A. Robles

L'ex-lehendakari i líder d'Eusko Alkartasuna, Carlos Garaikoetxea, encapçala la llista que la Coalició per l'Europa dels Pobles presenta a les pròximes eleccions europees. Al seu costat figuren noms tan significatius per al nacionalisme com el d'Heribert Barrera, d'Esquerra Republicana, l'ex-

president del primer Consell valencià, Josep Lluís Albinyana, Joan Mir, del PSM, o el de Pablo González Marinas, del Partido Nacionalista Galego.

Junts, i en companyia d'unes cent persones més, es donaren cita a València per presentar el programa de la seua candidatura. Després de l'acte, Carlos Garaikoetxea va parlar en exclusiva per a EL TEMPS.

Hortalà, Barrera, Garaikoetxea i Albinyana.

—¿Com es desenvolupen les negociacions que han conduït a la formació de la Coalició?

—Fou un contacte molt natural, en la mesura en què els partits que la integren són partits nacionalistes i de progrés. També, tot s'ha de dir, ens esperonà el fet d'haver-nos de presentar en circumscripció única. Circumscripció única que creiem que és una incongruència més dels que parlen de l'Estat de les autonomies. El contacte, com ja he dit, fou molt senzill. D'altra banda, fou molt grat per a mi que personalitats com Albinyana o Mir es mostrassen des del principi disposades a acompanyar-nos.

—¿Quins són els principals objectius que defensa el programa europeu de l'Europa dels Pobles?

—A la llarga, la construcció d'una Europa en la qual el protagonisme polític corresponga a les nacions, que moltes vegades són nacions sense estat, com les que nosaltres representem. Això demanarà transformacions institucionals que han de traduir-se en una participació directa dels nostres homes en les institucions europees o en l'eventual creació d'una Segona cambra i en un desarmament competencial dels estats cap a les distintes nacionalitats.

—Si aconseguïen representants en els propers comicis, ¿pensen integrar-se en algun grup parlamentari?

—Caldrà decidir sobre el terreny la nostra ubicació. Els nostre desig és impulsar i aconseguir, si no ara, almenys en el 89, un grup propi, amb participació dels representants de les nacions sense estat i d'aquells que, amb sensibilitat democràtica, sintonitzen amb aquest sentiment nostre. En aquest moment, el que sí que podem fer serà crear un subgrup dins el grup Arc Iris.

—¿Pensa que la resposta de l'electorat en aquestes eleccions serà semblant a la que es produeix en uns comicis autonòmics?

—No sé si serà la mateixa, però pot ser inclús millor. Jo crec que en els nostres respectius pobles replegarem el vot que ens és propi, però, a més, aquesta idea de solidaritat que representa la Coalició pot atraure també les simpaties de determinats ciutadans que potser no hi haurien sintonitzat en unes eleccions estrictament autonòmiques. Per dir-ho d'una altra manera, jo crec que molts gallecs que viuen a Euskadi es poden sentir atrets per la presència del senyor Mariñas en la coalició i voldran votar-lo.

—En aquest sentit, ¿quin creu vos-

tè que pot ser el nombre de representants que pot obtenir la candidatura que encapçala?

—Ja sap vostè que els «farols», en aquestes ocasions, són habituals. Jo crec que podem parlar d'una representació política plural, però, en qualsevol cas, intentarem garantir també la presència dels nostres pobles mitjançant l'ajuda tècnica que ens siga necessària.

—Entre l'oferta nacionalista que es presenta a les pròximes eleccions europees, ¿quin creu que és l'espai que ocupa la coalició que vostè representa?

—Jo crec que el nacionalisme no pot tenir, sobretot quan comença a exercir responsabilitats directes, una premsió globalitzadora. Dins el nacionalisme hi ha plantejaments ideològics i programàtics diferents. Hi ha un nacionalisme conservador i un de més esquerrà. En aquest cas, crec que Per l'Europa dels Pobles se situa entre un nacionalisme de connotacions conservadores, com pot ser CiU, i la coalició que vostè mateix ha citat, Izquierda de los Pueblos, que oculta, vergonyosament al meu parer, la seua condició de nacionalista. □

MARIO ONAINDIA: ESQUERRA DELS POBLES

El somni de la nació europea

Amb Garaikoetxea, Mario Onaindía és el segon basc que encapçala una llista nacionalista per definició que inclou independents d'aquest país: Vicent Ventura o Marc Palmés, per exemple; les diferències entre les dues propostes són, però, ben clares.

Bandrés, Vicent Ventura i Onaindía.

A. Robles

Després de l'adhesió de l'Estat espanyol a la Comunitat Econòmica Europea, es produí l'entrada de 60 diputats, representants dels distintes partits més votats a les eleccions generals del 82, al Parlament d'Estrasburg. El grup mixt de les Corts espanyoles, compost llavors per diputats perta-

nyents a diversos partits, optà per incloure el nom de tots els integrants en una bossa i deixar que una mà anònima triàs el nom del representant que legalment els corresponia. El nom que va eixir de la bossa fou el de Juan María Bandrés, president d'Euskadiko Ezkerra, que, després d'aquesta atípica elecció, passà a formar part del grup Arc Iris.

Des d'aquell dia, Bandrés ha deixat